

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN NOU ASPECTE.

ARLEM encare una mica, si no 'ls sab mal, dels *mals successos* del *Bon Succés*, ja que fins sens tractar sisquiera de alsar lo vel del misteri que 'ls cubreix, la materia resulta inagotable.

Un periòdich ha tingut à bè fixarse en alguns antecedents de 'ls individus, sobre 'ls quals se fa recaure la responsabilitat de la descabellada tentativa, y tals apareixen aquests antecedents que ara 's comprén y 's explica perquè tractantse de un fet ab tantas apariencias de revolucionari, tots los partits politichs de oposició, desde 'ls més pacièfchs fins als més radicals, li negan no sols tota idea de participació, sino ademés tot impuls de simpatia.

En efecte: la iniciativa de la barrabassada y la direcció de la mateixa, s' atribueix fundadament à uns individus del poble de Barbará, molt coneguts en tota aquella comarca com à cacichs politichs, de la casta de aquells que mani qui mani, fan tot lo imaginari per tallar sempre 'l bacallá.

Precisament los directors del tinglado, nomenals Lluís Comas Carbonell, ex-arcasde del poble, y Miquel Martorell, ex-secretari, han tingut prou manya per escapar à la persecució de la justícia.

Y qui son aquests fulanos? Lo periòdich à qui aludim, dóna d' ells las següents indicacions:

Lluís Comas Carbonell es un home poch escrupulós, que va conseguir ser arcasde una llarga temporada, amanyant eleccions, prestant serveys à determinats homes públichs, tan poch escrupulosos com ell mateix, y sent al mateix temps que arcasde, peató de correus y repartidor de la correspondencia.

Miquel Martorell y Mercadé, carlista durant la guerra civil, després de la guerra federal exultat, y últimament corresponsal à Ripollet de un periòdich demagogo, havent sigut entre-mitj de tot això individu de la policia, servia de secretari al tal arcasde. Los dos havian nascut per entendres, y sembla, realment, que s' entenian molt bé.

Las sévas hassanyas electorals se posaren una vegada més en evidencia durant las últimas eleccions de diputats à Corts. Lluytava pel districte de Sabadell l' bonrat Pi y Margall y li feya la contra 'l célebre *Burro d' or*.

Qué van fer los tals Comas y Martorell? Tothom ho sab: una tupinada escandalosa. Lo digne home públich, gloria de la nació espanyola pel seu talent, per la seva austeritat, per la seva honradés immaculada, sigué despossehit del acta que havia guanyat ab

l' ajuda de tots los elements republicans que constitueixen la inmensa majoria d' aquell districte... y 's feu la trampa en benefici d' un home qu' encare que tractés de cubrirse ab los seus milióms, no lograria taparse la punta de l' orella.

Las principals tupinadas s' efectuaren à Ripollet y à Barbará. Los autors de las mateixas sigueren, entre altres, en Comas, arcasde de aquest últim poble, y en Martorell, secretari d' aquest municipi... es à dir: los mateixos que més tart havian de ser los héroes del atach del quartel del Bonsuccés.

¿Pot concebirse res més repugnant que la aliansa dels milióms ab la barateria?

Recordo qu' en aquelles eleccions, un tipo de Ripollet, de pessims antecedents y encausat pels tribunals, se posà à treballar desafortadament pel *Burro d' or*, en la seguretat que se li va donar de que 's tiraria terra sobre la causa que se li seguia.

No fóra, per cert, aquesta la primera vegada que s' emplearia l' influencia política per amparar als delinqüents. La historia dels partits monárquichs abunda en escándols y monstruositats de aquesta especie.

Y ara diguin: ¿no podria molt ben ser que 'ls que van tramir l' atentat del Bonsuccés, acostumats à veure que aquí no hi ha més lley que la voluntat omnimoda de certs personatjes, se diguessen:—Minyóms, no mirém prim y tirém al dret, que algún *Burro d' or* 'ns treurà de qualsevol apuro?

Jo no asseguro que 's fessen aquesta reflexió, per més que crech que podian térsela, per ser filla legitima y natural de tota conciencia pervertida y poch escrupulosa.

Com tampoch diré que 'l *Burro d' or* siga directament responsable de un fet tan monstruós com l' atentat del quartel del Bonsuccés; pero lo qu' es una part de responsabilitat moral, pensant ab severa rectitud, no pot menos de recaure sobre tots aquells, qu' en lloch d' extirpar ab ma ferma y ab decissió honrada, la mala herba que infecta 'l camp de la política rural, l' abonan y la fertilisan ab los detritus de la seva fortuna.

O com si diguessem: no pot menos de recaure sobre 'ls *Burros d' or* qu' en dias d' eleccions destinan al camp de la mala herba los seus fems daurats.—P. K.

à l' aygua.

A senmana próxima publicarem lo número extraordinari corresponent al mes d' agost.

Tractantse del agost será un número d' ayguas; pero jo 'ls asseguro desd' ara que no tindrà res d' aygualit. Lo lema del mateix podria ser aquest: *Los ministros als banys; l' Espanya*

Notables artistas y distingits escriptors s' han encarregat de confeccionarlo.

Las festas que 'ls russos han dedicat als marinos francesos han sigut cordials, entusiastas, delirants, frenéticas. May s' havia vist una proba més eloqüent de la bona armonia entre dos pobles poderosos.

Un general rus, en un brindis, va exclamar: —«Quan entre vosaltres se cridarà ¡A las armas ciudadans!—nosaltres també formarem los nostres batallóms desde 'l Vistula, fins al Kamptchak!»

Fixinse ab las frasses subralladas: *à las armas ciudadans... formarem los batallóms... frasses que pertanyen à La Marsellesa, la cansó immortal de Rouget de l'Isle, llibertadora dels pobles.*

La República francesa farà seguir à la Rusia pel camí de la llibertat.

La sort dels que 's troban pressos ab motiu del atach al quartel del Bonsuccés, depent de una circumstancia extranya. Segóms l' estat en que quedi algún dels soldats ferits, la pena será més ó menos rigurosa, podent arribar fins à ser la pena capital, si un dels soldats queda inutilitat pel treball.

Ara bé: pot donarse molt bé 'l cas de que una ferida s' agravi y exigeixi l' amputació, segóms la pericia ó la impericia dels cirurgians. Aixís, donchs, dels cirurgians pot dependir, en certs casos, la vida de un reo.

Lo tractat dels Estats Units ha caygut com una bomba en los centros productors. May s' ha castigat ab més falta de miraments à la producció nacional, à benefici exclusiu dels Estats Units, y sense la més mínima compensació. Un gran número de industrias que anavan desarrollantse y prenent un vol considerable, perdrán lo mercat de las Antillas y passarán los majors apuros.

Y 'l govern conservador blasonava de proteccionista!... Mentida sembla que avuy per avuy la primera qualitat de un gobernant tinga de ser la barra!

Per comprendre tota la torpesa del govern sobre aquest particular, basta ferse càrrech de las paraulas pronunciadas per Mister Forster, negociador del conveni.

—«Nosaltres—ha dit—no desitjem l' anejió política de Cuba: en realitat hém d' evitarla per las complicacions que portaria per nostre sistema de govern. Pero tenim tituls pera l' anejió comercial, porque 'ls Estats Units son virtualment l' únich mercat de Cuba.»

No pot dirse ab menos paraulas que la perla de las Antillas l' han conquistada sense tiros, l' han comprada sense diners.

Cuba es una vaca: nosaltres la mantenim; los Estats Units la munyeixen.

La noticia de que 'l govern casi 's desentén de la construcció del ferrocarril del Noguera Pallaresa ha caigut com una bomba en la provincia de Lleyda, per la qual aquest ferrocarril es qüestió de vida ó mort.

Nóts una circumstancia. La provincia de Lleyda ve sent desde fa molt temps la provincia catalana més dócil y sumissa à las órdes del govern. La provincia de Lleyda elegeix sempre diputats cuneros. Ara troba 'ls resultats de la seva imprevisió.

Que 's desenganyin nostres germans ilerdenses: à go-

Dissapte, día 22 d' agost, gran número extraordinari de

LA CAMPANA DE GRACIA

ILUSTRACIÓ XISPEJANT — TEXT ESCULLIT

10 céntims lo número.

berns com los que ara s' estilan no se 'ls enterneix ensenyantlos la llengua llepadora. Per treure'n alguna cosa es de tot punt necessari ensenyarlos las dents.

Qui més enèrgica oposició està fent a la construcció del ferrocarril del Noguera Pallaresa es lo ram de guerra. Aixó 'm recorda que a la Seo de Urgell va ser elegit diputat *mediantibus illis*, lo fill de 'n Martínez Campos. La pèrdua del ferrocarril son los interessos de las sumas que al fill del héroe del Llorón li va costar l' elecció.

Gastos militars de las distintas nacions d' Europa. Bèlgica gasta en soldats, l' 1'56 per cent de las sevas rentas nacionals; Suïssa, l' 1'62; Suècia y Noruega, l' 1'82; Dinamarca, l' 1'96; Austria-Hungria, l' 2'31; Inglaterra, l' 2'44; Alemanya, l' 2'79; Holanda, l' 2'94; Portugal, lo 3'45; Grecia, l' 3'81; Fransa, l' 3'82, é Italia, l' 4'13.

Espanya gasta l' 5'08. Y no obstant, com a forsa efectiva y com a organisació es l' exercit espanyol un dels més inferiors d' Europa. Y respecte a la classe de tropa es un dels que paga major contingent a la tassis per insuficiencia de la alimentació del soldat.

A Madrid se preocupan molt de la sort que li està reservada al general Blanco. ¿Continuará desempenyant la Capitanía general de Catalunya?

Mentres los uns pretenen que may ha estat tan segur com ara, hi ha qui 's figura que 'l dia menos pensat será declarat de reemplás.

Per lo qu' ells diuen:—Un general popular y un goberner impopularíssim, no lligan.

Fins lo nom de Blanco no vé bè ab lo quadro *negre* que ofereix la Espanya baix lo domini dels conservadors.

Per real ordre han sigut anuladas las eleccions del tercer districte de Gracia.

Es inútil fer present qu' en las indicadas eleccions los republicans havian alcansat una inmensa majoria.

Adverteixin que las *reals* ordres apenas se dictan may en perjudici dels *realistas*.

Un eco de Madrid: En un dels últims concells de ministres preguntava en Cánovas a 'n Silvela:

—¿Creu vos' que arribará a descubrirse l' origen y l' alcans del atentat del quartel del Bonsuccés?

En Silvela va respondre: —D. Antón, aquestas cosas no 's descubren may.

Algú preguntará: —Duché, ¿per qué servirà 'l govern, si ni trassa tè per descubrir aquestas cosas?

¿Per qué serveix lo govern? Per guanyar eleccions, per establir contribucions noves, per fer tractats de comerç, y per anarse 'n a pendre las ayguas en quan arriba l' istiu.

¿Encare volen que serveixi per més? Per una indisposició repentina del encarregat de contestar la correspondencia. no podém ferho avuy, deixantho per la senmana próxima.

Sortirà la senmana entrant:

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÁ.

Ilustrada pèl popular artista M. MOLINÉ

Valdrá 2 ralets.

Preguem als nostres corresponsals que fassin prompte 'l pedido, a fi de poguerlos servir a tots ab regularitat.

¡MUIXONI!

—¿Qu' es vritat aixó que diuen que 'l govern està empipat, per no sé quina conducta de no sé quin general? ¿No ha sentit que diu que mira d' enviarlo aviat a nanná, per colocá en lo seu puesto un de ben malhumorat?

—¿Me vol creure? Fem muixoní: callém, visquém y vejém; en negocis d' aquest género, no 'ns hi fiquém.

—¿Qué ha sentit d' aquest romanço que circüia dias há, d' una cantant espanyola que no sé qué s' ha enredat? ¿No es vritat que solicita una suma *rigul* y promet, si se li nega, dir cosetas qu' ella sab?

—¡Home, jo!... pero muixoní: callém, visquém y vejém; en negocis d' aquest género, no 'ns hi embranquém.

—¿Diu que *alló* d' aquell diumenje s' ha posat d' un modo tal, que no hi ha qui 'n pugui treure una gota de vritat?

¿No ha sentit las veus *volátiles* que no sé quí fa escampar, respecte als verdaders móvils d' aquest complot tan extrany? —Jo hi sentit... pero, muixoní: callém, visquém y vejém; en negocis d' aquest género, no 'ns hi enredém.

—¿Es vritat que en Ruiz Zorrilla vol fer torná 'ls emigrats perque tenintlos a Espanya, podrá obrá ab més desembrás? ¿Sab si es cert que t' proposit de posarse a... treballar, per veure si ara aprofita tot lo temps que ha malgastat?

—Tinch entés... pero muixoní: callém, visquém y vejém; en negocis d' aquest género, no 'ns hi fiquém.

—¿Sab si dintre l' ministeri hi ha una discordia infernal, de manera que 'ls ministres l' un vol cols y l' altre naps? ¿Sab si es cert que l' senyor Cánovas está tant al punt de dalt, que si no fós per la *honrilla* los enviaria a rodar?

—Jo sóls sé... pero muixoní: callém, visquém y vejém; en negocis d' aquest género, no 'ns hi embranquém.

—¿No diu que en Martínez Campos passa 'l temps molt capficat, madurant un plan diabòlich que en Fabié li va inspirar? ¿No li han dit que l' home tracta de conseguir pas a pas que 'l govern del malaguenyó perdi 'l barnís liberal?

—Lo que crech... pero, muixoní: callém, visquém y vejém; en negocis d' aquest género, no 'ns hi embranquém.

—¿Ha sentit lo que 's murmura de que allá a Sant Sebastia, a en Sagasta l' altre dia van convidarlo a esmorzar? ¿Es vritat que la senyora de la casa tot menjant, va insinuar certas promesas per un plasso no molt llarch? —Muixoní, sempre muixoní, Callém, visquém y vejém; mentres corri 'l vent que corra... no 'ns enredém.

C. GUMÁ.

TORNADA A ÁFRICA.

U. TÁN!

—¿Qué hi há? —Per allá al lluny veig una polsaguera.

—Será algú qu' espolsa las alfombras — Lo sultan torna a endormiscarse y l' *askari* que 'l vetlla baixa 'l cap y calla. Passan cinch minuts.

—Sultán! —¿Qué? ¿més pols encare? ¡Ves si jo faré que t' treguin la que tens a la esquena!

—No, senyor; la polsaguera que hi havia sobre 'l camí s' ha dissipat: ara 's veu lo que la alsava. Es la embaixada que vareu enviar a Espanya.

Lo sultán de Marruecos s' aixeca d' una revolada y s' acostá a la finestra

—¡Oy! ¡y es veritat que tornan aquests pelacanyas!... ¡Ah! Ara sí que aném a riure — Y assentantse altra vegada, pren l' actitut que li correspon a un monarca que cada dos per tres talla un miler de caps ó crema mitja dotzena de pobles.

Entran los embaixadors, fan las tres cortesias de rúbrica, besan la punta de la sabatilla del sultán y exclaman ab veu humilíssima:

—Ja som aquí, gran senyor. —Ja m' ho he pensat quan vos he vist. ¿Qué tal? ¿Heu rebut gaire?

—Llenya voléu dir? —Si: garro adas, puntadas de peu... La veritat, ¿quántas costellas vos han romput?

—¿A nosaltres? Cap ¡Si 'ns tractavan d' alló més bè! —¿Los espanyols?

—Si senyor: nos han donat una vida, com vos no la teníu, nos han obsequiat com uns prínceps, nos han comiat materialment de festas...

—¿Vols dir, Ben-el-Llarch, que no se t' ha desencolat alguna pessa del cervell? Veyám, vina, acóstat; vull palpar-te 'l cap.

—No sé per qué ho dihéu aixó. —Perque t' has tornat boig, home, perque t' has tornat boig! ¿Que t' pensas que baixo de Colcerola? Després dels deu mil vituperis que aquí fem passar als espanyols ves si 'm donarás entenent que allí se t' han menjat a caricias. Fóra guatllas: ¿quántas clatelladas vos han donat?

—Ni una: féuós visurar per qualsevol manescal, y que digui ell si en tot lo nostre cos hi tenim la més petita nafra. Creyéume: hem passat tota aquesta temporada de festa en festa, de diversió en diversió, de liberi en liberi. Nos han obsequiat ab serenatas, concerts, corridas de toros,

partits de pilota y balls. La gent s' esperava pèls carrers ab lo sol objecte de veurens a passar.

—Pero... ¿no s' han queixat, al menos, de las nostras tropeles, de las barbaritats que 'ls fem, de la poca consideració que 'ls tenim?

—No, senyor, ni una paraula sobre aixó. Son una gent molt... senzillota 'ls fills d' Espanya —

Lo sultán se mira als embaixadors ab severitat y 'ls diu: —Tot aixó que 'm voleu fer empassar, es mentida. Prou farsa: ¿ahónt heu estat tot aquest temps? Apa, la veritat.

—A Espanya. —No pot ser.

—Si, senyor: a Cádiz, Sevilla, Madrid, Sant Sebastia. —Torno a dir que no pot ser. Ja veuréu: Allí, preparat a anar a Espanya a preguntar si es cert que aquests perduts hi han passat una quinzenada.

—Pero, per Aláh; sultán ¡no siguéu testarut! ¿No 's asseguro que sí que hi hem estat?

—Y jo segueixo creient que no pot ser... ¡Si us hauríen reventat, home!

—Pues no solzament no 'ns han fet res de mal sino qu' encare 'ns han carregat de regalos. —¡Veyámlos! Aixó será una confirmació de las vostras paraulas.

—Mireu, tassas y vasos de plata, espasas de Toledo, rellotjes d' or... —Vinga tot aixó —

Lo sultán examina 'ls objectes ab gran atenció y després murmura:

—Bueno, teníu rahó, novs: aquests trastos demostren qu' heu estat realment a Espanya. Pero ¡voléu dir que vos han pres per moros autèntics? ¿no s' haurán figurat qu' érau disfressas?

—Tinguéu la seguretad de que 'ls espanyols procediren ab la major bona fé. Son aixís; s' ho deixan fer tot, y no guardan rencor a ningú.

—Pues nada, ja podeu enviar a dir als moros que voltan Ceuta, Melilla, la Gomera y Alhucemas que tenen autorisació per atropellar als espanyols en la forma que 'ls sembli més agradable.—

Y cargolantse 'l bigoti an yadeix en veu baixa: —Hem de comensar a preparar lo terreno per quan envihi un' altra embaixada a Madrid. A la quienta 'ls espanyols son com certa classe de donas: per convèncels de que un los estima, los ha d' inflá 'ls morros

FANTÁSTICH.

De cent noyas que a l' iglesia van lo diumenje a resar, las noranta hi van pèls joves que al sorti están esperant.

J. GAVINS.

Per llangonissas, a Vich; per borregos, Vilanova; per barrelinas, a O ot... per puros bons... los de gorra.

MAGINET PETIT.

De amor va morir la Saffo, de amor Julieta y Romeo, y jo 'm moriré de gana si no 'm donan un empleo.

ANTON ANSUMA.

Es molt cert que no hi ha rosa que no tinga sas espinas; per 'xó ahí' al ferte un petó me vas clavá una pallissa.

J. ABRIL VIRGILI.

¿Si penso escriure't nineta? Lo selló m costa mitj ral, y bèn miradas las cosas, me sembla que no vals tant

J. T. ANGUILA.

Surt, nena, a la finestra y no 'm tingas més aquí, que ara ja son quarts de dugas y 'm tinch de llevá a las cinch.

PAU.

REALITATS.

ox moltas las vegadas que las noticias referents a la familia real espanyola hem de saberlas per conducto dels periódichs extrangers. Precisament a un periódich inglés devém la nova de que 'l rey d' Espanya, D. Alfonso XIII, está a punt de cambiar d' ayos. Ja no serán las mans delicadas de las damas sino las vigorosas d' elements masculins, las que desd' ara van a cuydar de la seva educació.

Lo fet que ha donat lloch a aquest determini 's conta de la següent manera:

D. Alfonso XIII té molta afició a las flors: ell mateix cuyda un quadro de jardí, y no consent de cap manera que ningú més hi posi mà. Succéhi que la seva avia, D. Isabel II, va tenir l' humorada de regalarli una bomba de apagar incendis de petit tamany, y 'l rey nen tingué la idea de aplicar aquesta bomba a regar lo seu jardí.

Estava fentho una tarde, quan veyent passar per allí prop a un vell y conegut general, vestit de gran uniforme, 's posá a cridarlo. Lo general s' hi acostá, y Alfonso XIII cambiant la direcció de la boquilla de la bomba, dirigintla

sobre 'l general, va posarlo en un moment fet un xop... ¡Y 'n volen de riure després de aquesta hassanya!

Atret per las riallas del rey nen, se dirigí á aquell sítll lo Sr Merry del Val, fill del embaixador d Espanya á Viena, y ¡pataflafl... ja t'el xorro de la manguera entre nas y orelles. Si més personas haguessen comparegut, es creible que á més personas hauria remullat.

Ara bè: á aquesta travessura infantil s' atribueix la resolució que s' ha pres de cambiar los ayos del rey Alfonso XIII. S' ha cregut qu' era precis que comensés ja l' educació en serio del fill de D. Alfonso XII. De tots modos, no será del tot ociós recomanarli que guardi la manguera.

La manguera sobre tot.

La manguera pot desempenyar un gran servey en la gobernació del Estat.

¿Preguntan per qué? Per remullar y disoldre ministeris.

¿Y donchs qué 's creyan?

Tambè la premsa francesa parla molt aquests días de la cantant Elena Sanz, mare de dos fills de ilegítim origen atribuïts á un elevadíssim personatge, que avuy ja no existeix.

Un periódich francés. á propòsit de fills ilegítims d' elevat origen, recorda que 'l famós D Juan de Austria, guanyador de la batalla de Lepanto, era un dels bastardos de D. Carlos I.

Se suposa que Elena Sanz t'è determinadas pretencions, que s' han considerat un xich exageradas.

Y fins s' assegura que alguns ministres s' han posat en moviment per evitar que la famosa cantant... cantii.

P. DEL O.

aixó es un miracle del cel: si Sant Lluís hagués caygut á unas altres mans, tal vegada á la curta ó á la llarga hauria anat á parar á un sostre mort.»

Y com los cómichs, devia afegir apart:—«Ara, en cambi, 'l dia que no tinga quartos tornaré á rifarme'l, rifantme, al mateix temps, als burros dels meus feligresos.»

Diu un periódich:

«Han estallat grans disgustos entre 'ls conservadors de Huesca.»

Edició mil y una de lo qu' está passant entre 'ls conservadors de tot' Espanya.

Tè rahó l' adagi:—Panxa plena fa bullici.

A l' arribada d' en Canovas á San Sebastián, va assistirhi molt poca concurrència.

No per aixó va incomodarse 'l Monstruo.

Fet y fet, més val poca concurrència, que molta gent y molts pitos.

En lo Foment del treball va celebrarse una reunió al objecte de protestar contra 'l tractat de comers ab los Estats Units.

Al final de la mateixa un dels concurrents digné:

—H-m entregat als Estats Units un bou gras y molsut en cambi de un gos flach y plé de pussas.

Es molt cert: flach, plé de pussas y rabiós.

No falta qui ha fet notar que 'l batalló de cassadors de Mérida, aquartelat en lo Bonsuccés—es lo mateix batalló que manava 'l general Pavia, al disoldre ab violència las Corts republicanas lo dia 3 de janer de 1874.

No deixa de ser una coincidència, que uns homes ataquin lo *cos de guardia* de un batalló, que anys endarrera havia atacat a un *cos legislatiu*.

Diu un te'grama:

«S' assegura que ab motiu de la Exposició de Chicago, l' emperador Guillem de Alemania farà un viatge als Estats Units.»

Si, en efecte, realisa la travessia, no deixarà molt de sorprendre 'l l' existència de un gran poble que viu, prospera y 's desrolla, sense necessitat de sostenir exercit.

Y s' haurá de convencer, que hi ha cosas més fortas y seguras que las bayonetas: las institucions republicanas.

De totas maneras los nord-americanos tenen molta potra.

En l' Exposició de Chicago podran ensenyar dos cosas notables totas dugas.

Una Patti de cartró.

Y un emperador de carn y ossos.

Apenas va arribar á Madrid la noticia dels *mals-sucesos* del *Bonsuccés* de Barcelona, l' arcalde de aquella vila no va tenir prou temps per anarse á oferir al govern.

L' arcalde de Madrid se diu San Pedro.

De manera, que pocas vegadas vindrá més á propòsit aquell con gut refrán:

«A quien Dios se la dé, San Pedro se la bendiga.»

Desde que van tenir per convenient agafar al baixista Sr. Rubert (a) Cincocientos, atribuhint carácter bursátil al atach del quartel del *Bonsuccés*, que la policia 's deixa veure pèl saló de la Llotja á l' hora de la contratació.

Aquest dia deya un client al seu corredor:

—Comprim dos milions á la baixa.

Lo corredor tot esbarat va dirli:

—Home, per Déu: no cridi tant, ¿qué 's vol perdre?

Avuy jugar á la baixa es exposarse á anar a dormir als Docks.

Lo dia de Sant Joseph lo criat de una casa de senyors acut per ordre dels seus amos á una botiga del carrer de Petritxol á buscar una gran plata de natilla.

Y quin goig que fa!

De prompte li vé una tentació. Es llaminer y no pot aguantarse. Pega ditada á la nata y 's fica 'l dit á la boca desseguida:—¡Ay, qu' es bona!... ¡qué rica!... ¡qué gustosa!

Pero ¿cóm s' ho arreglará per fer desapareixer la mostra acusadora de aquella irregularitat? Sacseja la plata... la decanta... tot inútil. La ditada subsisteix. Es impossible dissimularla.

Al arribar á aquest punt li vé una idea lluminosa. Está salvat

—¿Qu' es aixó?—pregunta la senyora de la casa.

—Jo li diré—respón lo criat—mentres passava per l' acera de la Rambla ha caygut de un pis una porqueria al bell mitj de la plata. Jo que si, l' he treta ab la punta del dit.

—¡Uy, quin ascol!...—fa la senyora.—Ja te la pots menjar.

Inútil repetir que 'l criat era llaminer y que no van tenir que dirli dos vegadas.

Un amich ensenya á un altre amich, una casa de camp que posseheix.

—¿Quins pollastres més hermosos que t'el!...—diu l' amich al arribar al galliner —¿No 'ls mata?

—No: de cap modo. Pertanyo á la societat protectora dels animals y ho tinch prohibit pèls estatuts. Quan vull menjar pollastre 'ls mata la cuynera.

Lo noy xich de una casa que jo sé, es terrible per las sévas sortidas, com moltas altres criaturas de la seva edat.

—Ja sabia que vindria, D. Nonito... ja ho sabia—diu á un senyor solter y molt rich que de tant en tant acostuma á visitarlos.

—¿Si, noy?...—fa D. Nonito—¿y qui t' ho ha dit?

—Ningú.

—Donchs ¿cóm ho has sapigut?

—Perque 'l dia que ha de venir vosté, la mèva germana passa tot lo dematí pintantse la cara.

Inútil consignar que 'l pintarse la cara ho fa per veure si pesca á D. Nonito.

XARADA.

Dos un *prima* tan petit la noya del senyor Cros, que conech á cert gomós que volgué ser sòn marit, pero al notar una nit que sa boca de pinyó despedia gran furtó com si fos d' *invers-tercera*, li va dir:—Adeu, pitera, que per tot no 't vull pas jo.

SERAPI GUITARRA.

ENDAVINALLA.

Soch filla del altre mon y 'ls meus pares sastres son. Sent del tret alivio gran, soch també un bon refrescant. Y hasta t' diré finalment que faig ballá á molta gent.

JOANET DE BERGÀ.

TRENCA-CLOSCAS.

¿Y L' EMBULL DE TELA?

Formar ab aquestas lletras, bèn combinadas, lo nom de un Códich qu' está molt en us aquí á Espanya.

A. SERRA (A) ESPARBECH.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horissontal: consonant.—Segona: planta.—Tercera: montanya dels Alpes.—Quarta: Ciutat italiana.—Quinta: en las iglesias.—Sexta: número.—Séptima: vocal.

R. AGLÀ.

GEROGLÍFICH.

RICH
I
Pobre Pobre
S
VI
X
DIT
RICH

R. TORRÀ R.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

UN succés ocorregut fa poch días á Madrid va cridar poderosament l' atenció del públich.

Al baixar del tren en l' estació de las Delicias, l' home públich portugués D. Emigdio Navarro, que havia de trasladarse á Paris en qualitat d' embaixador, se trobà que l' esperava un grupo d' emigrats portugueses, los quals li donaren la gran pallissa del sigle.

Emigdio Navarro havia sigut republicà, després va ferse monárquich, y de cayguda en cayguda, de claudicació en cl-udicació, acabà per ser un home funest, decidit partidari dels temperaments de forsa.

Per lo qual, no podrá queixarse de la pallissa que li han donat los seus paisans. Després de tot, no han fet més que aplicarli 'ls seus temperaments predilectes.

A casa de un frenólech:

Un home casat fa palpase la testa, y en lo moment en que 'l frenólech li t'è ls dits aplicats á las entradas del front, se li ocorre preguntarli:

—¿Quins son los órganos que tinch més desrollats?

Lo frenólech, imaginantse descubrirli 'l naixement de unas banyas, li respon:

—Los órganos de que la seva dona l' enganya.

En Sagasta, en una conferencia celebrada ab un periodista, 's permeté formular judicis poch favorables respecte al heroe de Sagunto.

¿Se creuhen que l' heroe de Sagunto s' indigna? No, senyors: s' ho ha pres tan á la fresca, que a un amich que l' interrogava á propòsit de aquest fet, li digué:

—¿Qui sab si en Sagasta va dir lo que suposan, ó si tot aixó no es més que una maranya periodística!...

Aquí del güento:

Hi havia un home molt cristiá y molt filosof, que cada dematí al llevarse dirigia al cel la següent súplica:

«Déu meu: permet que no 'm casi may; y si 'm caso, permet que la dona no m' enganyi; y si m' enganya, que no ho sápigas; y si ho arribó á saber, que no m' ho crega.»

En aquest mateix estat se troba avuy l' home de las *corassonadas*.

¿Saben á qué 's dedica en aquests moments lo general Martí ez Campos?

Ell n' ateix ho ha revelat á un periodista que va interrogarlo:

—Passo 'l dia—va dir—sense rebre á ningú, llegint y quiolant boquillas.

Y per llegir, per no rebre á ningú y sobre tot, per quiolar boquillas, li paguem sis mil duros com á capitá general, sis mil més com á president del Senat, y dos mil per la creu de San Fernando. Total, calor-se mil duros al any.

No hi ha més: cobra fama d' heroe y calat á jeure.

Una capellanada:

Lo vicari de Si la (Valencia) va rifar un Sant Lluís, despaxant de setcents á vuycents billets á ral cada un.

Feta l' extracció, resultá premiat lo número 514, qu' era l' úich que s' havia reservat ell.

Y després feya un sermó dihent:—«Desenganyeuvos:

FRANSA Y LA TRIPLE ALIANSA.

¡Qué valents! ¡Tres contra un!